

Sana ja sakramentit ovat kirkon aarre

Suomen ev.lut. kirkko on aina saanut kritiikkiä toiminnastaan. Ajan ilmiöt ovat johtaneet yksilöiden protestina kirkosta eroamiseen. Viime vuonna 73,7 prosenttia suomalaisista kuului kirkkoon. Vuotta aiemmin vastaava luku oli 75,2 prosenttia. Vuonna 2014 kirkosta erosi 78 300 ihmistä. Pääkaupungissa löytyy seurakuntia, joista vain 50% asukkaista kuuluu kirkkoon. Kirkon tekemän kyselyn mukaan yleisiä syitä kirkosta eroamiseen olivat mm ettei kirkon opetuksiin uskota, ei uskota Jumalaan, kirkollisvero, jäsenyyden merkityksettömyys, maallistuminen. Viime aikoina pettymykset ja mielipide-erot ovat nousseet erosyiksi. Esimerkiksi kirkon konservatiivinen suhtautuminen homoseksuaalien avioliittoon. Yli 60 prosentin mielestä kirkko on liian vanhoillinen. Vastaavasti harvan eronneen mielestä kirkko on liian vapaamielinen.

Harvemmin näemme uutisoitavan niistä myönteisistä asioista joita kirkko tekee. Kirkko tekee edelleen hyvää työtä mm. lasten, nuorten, vanhusten, sairaiden ja köyhien hyväksi. Kirkko tekee valtavasti työtä, joka hyvinvointivaltiossa kuuluisi kunnille tai valtiolle. Kirkon panos ongelmia ennaltaehkäisevään työhön on kansantaloudellisestikin merkittävä. Kirkon merkitystä ymmärretään paremmin kriisiaikoina. Suomessakin on ollut onnettomuuksia ja kouluampumistapauksia, joihin kirkon reagointi on ollut kiitettävää tasoa.

Monille kirkon jäsenille rajana on homoseksuaalien vihkiminen. Kirkon avioliittokäsitys perustuu tällä hetkellä miehen ja naisen väliseen liittoon. Tämän kevään kirkolliskokouksessa arkkipiispa Kari Mäkinen sai nuhteet kirkolta myönteisistä kannanotoistaan eduskunnan hyväksyessä tasa-arvoinen avioliittolaki. Tuomiokapitulin mukaan arkkipiispan olisi ollut syytä tuoda kommentissaan vahvemmin esiin Suomen evankelis-luterilaisen kirkon avioliittokäsitys.

Looginen johtopäätös on, että kaikki vastaavalla tavalla myönteisesti kantansa tasa-arvoiseen avioliittolakiin ilmaisseet kirkon papit ovat saman nuhteen alaisia. Piispat ja papit ovat antaneet virkaan vihittäessä lupauksen sitoutua kirkon oppiin. "tahdon pysyä Jumalan pyhässä sanassa ja siihen perustuvassa evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuksessa. En julkisesti julista tai levitä enkä salaisesti edistä tai suosi sitä vastaan sotivia oppeja"

Kirkko pitää korkeimpana ohjeenaan sitä tunnustuskirjojen periaatetta, että kaikkea oppia kirkossa on tutkittava ja arvioitava Jumalan pyhän sanan mukaan. Vaikka tämä periaate ei aina toteudu käytännössä, voidaan kysyä, toimiiko vastaavat periaatteet missään yhteisössä tai seurakunnassa? Onko niiden täydellinen toteutuminen edes mahdollista?

Raamattua tuntevalle Jeesukseen uskovalle ratkaisevana tekijänä kirkosta eroamiseen ei voi olla kirkon viat tai sen synnit. Ratkaisevia tekijöitä ovat harhaopit olennaisissa kysymyksissä. Raamattu on edelleen ylimpänä auktoriteettina, jonka alaiseksi myös piispojen ja pappien tulee itsensä asettaa. Sanan lisäksi kirkon olemukseen kuuluu sakramenttien oikeanlainen opetus ja niiden toimittaminen. Sanaa ja sakramenteja syvällisesti luotaen niiden yhdistävä tekijä on Jeesuksen sovitus työ ainoana mahdollisuutena pelastumiskysymyksissä.

Kirkolle ratkaisevia jäsenyyteen ja yhteyteen ovat sakramentit. Sana ja sakramentit ovat armonvälineitä. Niiden välityksellä tulemme osalliseksi Pyhästä Hengestä. Raamattua tunteville ne ovat kuvaa pelastussanomasta, kuvaa Jeesuksesta, joka on kristinuskon kulmakivi. Ehtoollisen sakramentin sisältönä on Jeesus ja hänen uhrautumisensa syntiemme tähden. Kasteen sakramentissa oleellinen osa on Jumalan sana. Kristus on läsnä kastehetkessä ja itse

kastevedessä, sillä Kristuksen sana on sidottu veteen. Kasteessa tarjotaan Jumalan armo. Kasteen sisältö on Jeesus.

Jumalan suurena ihmeenä voidaan todeta, että ev.lut. kirkko edelleen ymmärtää Raamatun välittämän uskon kaikista olennaisimpien asioiden merkitystä. Sakramentit ovat ev.lut. kirkollemme edelleen yhdistävä tai jakava tekijä. Jos Suomen ev.lut. kirkon sisällä toimiva herätysliike ottaa nämä Kristuksen maailmanlaajuisellekin kirkolle tärkeimmät aarteet omaan maallikkovaltaiseen käyttöön, ilman pappeja ja yhteyttä kirkkoon, ev.lut kirkollemme se tarkoittaa sen yhteydestä irrottautumista.

Tapani Ihalainen
Hollolan kirkkovaltuuston jäsen